

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

XXXIX. Qualiter diaboli inter se rixantur, agitantur, se invicem dentibus et unguibus lacerant, quando amans anima transit ex hoc mundo.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

te et in præcordiali amore ad te accedere concede, neque me unquam permittas refrigerescere; ita ut in meo corde et in mea anima, in meis quinque sensibus, et in omnibus membris cordialis tui amoris suavitatem persentiam, et ita nunquam refrigerescam.

XXXIX. QUALITER DIABOLI INTER SE RIXANTUR, AGITANTUR, SE INVICEM DENTIBUS ET UNGUIBUS LACERANT, QUANDO AMANS ANIMA TRANSIT EX HOC MUNDO.

FELICEM bonum hominem, quod natus est, qui cum omnibus virtutibus secutus est Deum, illas in quantum potuit perficiens! Ejus anima in amoris pace, cum ultimus finis advenerit, requiescet; tuncque accedentes Angeli sancti, illam puram cum immenso amore accipient, ad cœli delicias cum gaudio deducentes, antequam ipsum Deum cum magna laude sistentes. Infernales inimici vero, qui et ipsi huc advenerint, sibi perire omnem laborem et operam sentient, qui cum odio et crudelitate accesserant; cum autem minime secundum suam voluntatem rem vertisse viderint, quantum tunc sese verberant et exagitant! quantum sese dentibus et unguibus dilaniant! quantum ululant et rugiunt! pœnam sævissimam quam ab inferno suo domino sunt reportaturi metuentes, quod ista sunt defraudati anima. Sicque invicem conviciis impetunt: Miserrime, tua culpa est. — Tace tu, commilito. Illam nunquam in magna inveni impatientia, et cum malas suggererem cogitationes. sibi sociam semper adhibebat pœnitentiam; cum enim quis confugit ad confessionem, omnem nostrum tollit honorem; majores numero erant nostri socii quibus fuerat commendata. Quomodo vero nunc ad aulam remeare nostram? O vœ, here, vœ, nobis quid intendisti, cum talem nobis demandasti? Grave in ea peccatum non potuimus invenire, licet multoties tam vehementer tentaverim, ad lacrymas statim confugientem, nec ego solus, sed omnes mecum consortes nec ad casum impingere valuimus.

Per lacrymas me expellebat, per suspiria mihi crines et unguiculos ustulabat, huic accedere mihi vetitum erat. Tantum in illa prævalebat obedientia ut mihi interdiceretur ejus vel minima societas; unde factum est ut magno nostro detrimento, jure optimo, a nobis sit ablata, a qua per ejus opera amore divino flagrantia separabamur, quippe quæ omnia cum bona perfecit voluntate.

Sed ipse princeps sic loquitur: Cum detrimento et jactura ad aulam rediistis, cum istam vobis demandassem, pœna nunquam a vobis recedet, quam pro hoc vobis modo infligere volo. Apud istas non jam remanebitis, sicut ego libenter, si mihi in honorem res cessisset, permissem; verum multo magis ad inferni profundissima mecum detrudamini, ubi pœnitentia vobis est agenda. Ego volo altiores emittere magistros, ut bonorum cognitionem obcæcent; nam si magnam quam ad Deum habent diligentiam infregerimus, nostrum omnem honorem recuperabimus; illos juniores sequentur, nostraque gens in immensum inde accrescet. Mihi, o mihi una ex his animabus quæ amore Dei ardent, obveniat, illa meipsum coronari gauderem, longi laboris dignam existimarem esse mercedem, omnemque pœnam et dolorem ut suavitatem et dulcedinem reputarem!

Tu vero (Lucifer) hoc vile desiderium dimitte, nunquam enim in illo profecisti nec unquam proficies. Tibi malum et væ tantum erit; omnes vero sanctæ animæ quæ in christianitate Deum in corde diligunt, illæ tantum amore infunduntur et penetrantur, ut virtutibus fulgeant, et in omnibus operibus amore flagrent. Bene novisti, tibi nullo modo bene rem tibi cessuram, quantumvis opera illa pervertas; ægre enim animæ tunc expectant ut tempus adsit, quatenus Deo laudes reddant, et quantumvis ad ipsas tuis acceleras insidiis, ad laudem divinam invenies paratas.

Quantum vero fremat et tabescat, dentibus et unguibus tunc etiam sæviat, verbis sensibilibus edicere impossibile est.

Domine Deus, gratias tibi agimus; bonum nobis concede finem; hæc est enim maxima quam beata possit anima possidere lætitia, cum videt et pernoscit inimicos suos sese invicem impugnare, pœnasque justas in inferno luere. Nam post multa sibi ab istis inflictæ mala, his tandem cum gaudio

jam erepta est, æternamque feret coronam pro pœna quam ab ipsis passa est.

XL. QUALITER AMANS ANIMA DOMINUM ALLOQUITUR.

Si meus quidem totus mundus esset, et ex puro constaret auro, et si insuper ibidem juxta votum semper remansura essem, nobilissima, pulcherrima, opulentissima imperatrix, id mihi nunquam satis esset; verum multo libentius ad Jesum Christum dilectum meum Dominum anhelarem, cuperemque in suo cœlesti regno intueri sedentem. Quantum patiantur experiuntur illi qui eum diu præstolantur.

XLI. QUALITER VISUS EST FRATER ORDINIS PREDICATORUM.

ANTE quadraginta annos quemdam noveram spirituales (religiosum) virum; tunc quidem spirituales isti erant simplices et amore ardentis. Ille autem in spirituali vita et devotione proficiens, pro Domino multos etiam labores publice sustinebat. Nunc vero hinc jam decessit, ideoque pro ejus christiana anima rogavi Dominum, ut si aliqua adhuc esset in culpa, Deus ipsi remittere dignaretur. Tunc autem ante omnia vidi quamdam claritatem quæ ipsi a Deo parata erat, in qua cum illum nullatenus deprehenderem, inde non parum turbata fuit mea anima. Cum posthæc iterum pro ipso orarem, illum in nube ignea inveni, qui petiit aliquid sibi erogari. Igitur rogavi pro virili Dominum sic dicens: Eia dilecte Domine, fave mihi, quatenus bonum pro malo reddere valeam. Et ipse in nube erigens se dicebat: O Domine, quam prævalens est vis tua! quam recta tua veritas! Et ego dixi: Nunc vero, quidnam habes? Respondit: Hoc habeo, qualis videor. — Unde hæc tibi pœna? — Qui speciem sanctitatis præ se ferebant, innocentes apud me calumniati sunt, quod pro vero accepi, et hos inique et dure